

Στη σκλαβωμένη Χρυσίδα

Στην Ανθή Πέτσα Σαββίδου, υπεύθυνη της έκδοσης του περιοδικού «Ελεύθερη Κυθρέα», συγγραφέα του πολυσέλιδου, πολύτιμου, τόμου για τη Χρυσίδα, απευθύνεται ο Πέτρος Στυλιανού.

Νάταν να σε ξανάβλεπα, Χρυσίδα αγαπημένη
 που σκλαβωμένη βρίσκεσαι δεκάδες χρόνια τώρα
 κάτ' από την αιμοσταγή την τούρκικη την μπότα
 όπ' άμαχους εξόντωσε δεκάδες κάτοικους σου
 πολλούς, μάλιστ' ανάπηρους στρωμοκαδηλωμένους!
 Νάταν να πσωγύριζαν τα παιδικά τα χρόνια
 με τους δεμένους κάτοικους σ' αδελφικήν αγάπη
 με τα λαμπρά σου έθιμα σαν όλοι συμμετείχαν.
 Να ξανακούσω τη ζεστή ψαλτική τ' Αχιλλέα
 Ν' ακούσω τα Βαγγέλια απ' τον παπάν Αντρέα
 με τη γλυκόλαλη φωνή και βροντερή συνάμα
 π' ακούγετον απόμακρα κι ως εκκλησιάς καμπάνα
 ίσαμε και το Νιό Χωριό και το Τραχώνι ακόμα.
 Νάταν να βρίσκομουν ξανά σε πασχαλιάς τραπέζι
 και σε τραπέζι αδελφικό την Καθαρά Δευτέρα
 π' όλοι μαζί οι κάτοικοι σ' αδελφωμένο γλέντι
 λέγανε κλεφταρματολικά, λεβέντικα τραγούδια
 και την πανώρια λευτεριά τη γλυκοαηδονούσαν.

Ματσικόριδα

Θύμησες από την κατεχόμενη γενέδλια γη, από τον Λοϊζο Πουργουρίδη.

Γυρό-γυρό του περβολιού, είχαμε φυτεμένα,
 όμορφα ματσικόριδα, φκιόρα αγαπημένα.
 Την άνοιξη που ήταν τζαιρός, τζ' αρκεύκασιν τζι' ανθίζουν,
 στο σπίτι τζιαι στην γειτονιά ούλλα μουσκομυρίζαν.
 Έκοφκες ματσικόριδα τζιαι στόλιες τα βάζα,
 τζι' ήταν σαν τον παράδεισο, τζι' ούλλοι εποδαυμάζαν.
 Μα εφύσησεν ένας βορκάς, εις τα δικά μας μέρη,
 τζιαι έκαψεν μου τα φκιόρα μου τζείνον το καλοτζαίρι.
 Τα ματσικόριδα άμα θωρώ θυμούμαι τα δικά μου,
 τζιαι άμα τα μυρίζουμαι ραΐζει η καρκιά μου.
 Είπα τους, άμα έφευκα, κανεί, να μεν ανθίζουν,
 τζιαι εις τους ξένους μυρωδικές, εδ θέλω να χαρίζουν.
 Άμα εν να πάω έσσω μου, πρώτα θα τα γυρέψω,
 τζιαι αν δεν τα εύρω να βλαστούν, άλλα εν να φυτέψω....